

Servitut hviler, at han skal tvinges til at sælge sin Eiendom imod sin Villie, og saa tvinge vi ham til at udbetale en Trediedeel, en Fjerdedeel eller en Femtedeel, hvad det nu bliver, af sin Eiendom til Statskassen, for at blive af med denne Servitut. Han har Lov til at købe sin Eiendom, men naar han køber den, skal han beholde Servituten, idetmindste paa en saadan Maade, at for ham bliver Ophævelsen af Servituten aldeles betydningløs. Dette forekommer mig dog, mine Herrer, at være en ganske forunderlig Fremgangsmaade, og De maae derfor ikke undre Dem, naar de, der ere i Besiddelse af Eiendomme, som skulle undergaae en sliq Proces, der ikke fører til Andet for dem selv end at gaae rundt i en Cirkel, med tydelige og rene Ord gjøre opmærksom paa, at det er et Forhold, som de ikke kunne være tjente med, saafremt det bliver ordnet paa denne Maade. Enten maa det lempes til den ene eller den anden Side; enten maa Dvotaparten, der skal afgives til Statskassen, sættes betydeligt ned, eller ogsaa maa der indtræde Frihed til at omgaaes med den Jord, for hvilken man udbetaler et meget betydeligt Indsfud i Statskassen, saasnart man har indbetalt denne Dvotapart. Der er endnu et Punkt, som jeg ikke kan undlade at gjøre opmærksom paa. Jeg berørte det igaar, men de Ord, hvormed det ærede Medlem for Svø Amts 2den Valgkreds (Alberti) omtalte Ændringsforslaget under Nr. 22, foranlediger mig til at komme tilbage dertil. Jeg er fuldkommen enig i, hvad der af ham blev sagt om dette Forslag, men jeg er ogsaa af den Mening, at naar vi erkjende Rigtigheden deraf, saa maae vi i Grunden, naar vi ville følge dette Princip, consequent komme til at forkaste hele § 4; thi denne Paragraph gjør netop i denne Henseende Brud paa, hvad der hidtil har været vedtaget og respecteret. — Forinden jeg slutter, vil jeg endnu tillade mig at tilføie et Par Ord. Vi tale her om en Forandring gennem Lovgivningen i bestaaende Eiendomsforhold. Det

ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), som igaar havde Ordet og har haft det igjen idag, kom til at paabe- raabe sig en Udtalelse af en hoitagtet, nu ikke mere levende Forfatter, afdøde Estrup, og citerede, hvad han i saa Henseende havde anført. Jeg paaffønner, at det ærede Medlem udtalte om denne Hædersmand, hvad han har sagt; jeg beflager kun, at det ærede Medlem ikke læste den næste Sætning, som fulgte efter det, han oplæste. Det, han oplæste, findes i Estrups samlede Værker, 3die Bind, Side 290, og jeg vil med den ærede Formands Tilladelse oplæse det, det skal kun være et Dieblift. De Ord, det ærede Medlem citerede, lyde saaledes: „Forfatteren hører vistnok til dem, der antage, at Eiendomsret maa taale Indskrænkninger for Statens Skyld, efter som det er ved Staten og Orden i Staten, at ogsaa hiin Ret skal sikkes og bestaae; den bør eftergive og afgive Noget ligesom en Tribut til sin Beslytter, og ikke ved Tribut til det almindelige Bedste ansee sin Hellighed som fornærmel.“ Saameget hørte vi oplæst, men derefter siger Estrup videre: „Men i Almindelighed er det vistnok en vel begrundet Mening, at Indskrænkninger i Myndiges Frihed til at contrahere om Laan og Leie og om Brug af Eiendom høre til de Forholdsregler, hvormed man i en Stat bør være yderst forsigtig og sparjom, og hvortil Forholdene ogsaa yderst sjeldent trænge; thi den gjensidige Interesse vil stedse blive den naturligste og bedste Regulator, naar og hvor, som Tilfældet er i Danmark, tilstrækkelig Frihed og Oplysning om Tingene og deres Værdier ikke fattes.“ Jeg er fuldkommen enig med den Udtalelse, som der er fremsat, men jeg troer, at det er nødvendigt, naar vi tage den første Sætning, da ogsaa at tage den anden med.

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.